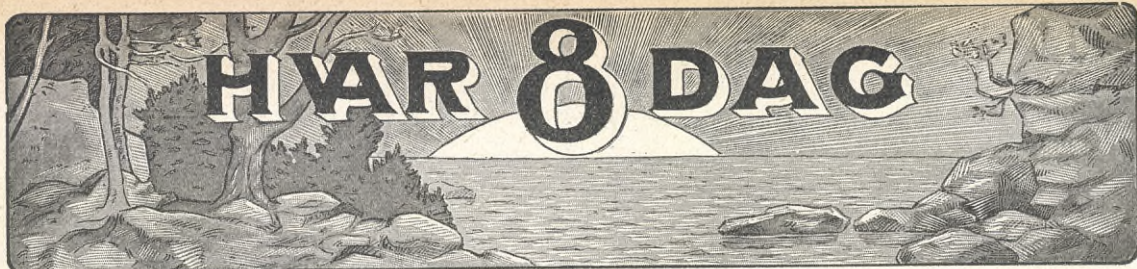

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 2 APRIL 1905.

N° 27

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Ernst Jakob Keijser. † — Sven Lagerberg. † — Ryssland just nu. VII. — Prins Gustaf Adolf och hans trolofvade i Egypten. — Hemliga utskottet. — Brokigt utomlandsnytt. — Till 100-årsdagen af H. C. Andersens födelse. — Den stora eldsvådan i Göteborg. — Senaste bilder från kriget. — Veckans porträttgalleri. — Notabla resande i hufvudstaden. — Skytterörelsen. — Från akademien pågående utställning i Stockholm. — Svensk konstslöjd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

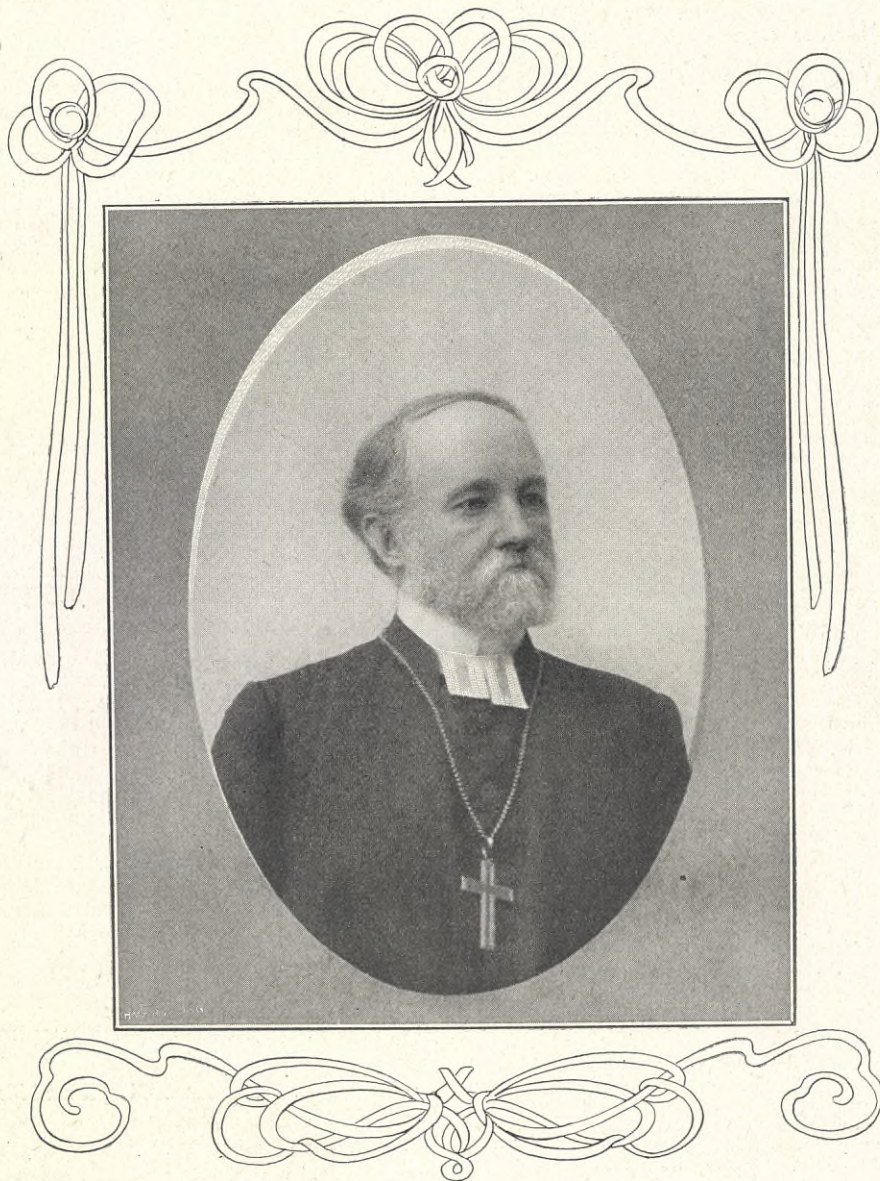

Foto. Lindhé, Lidköping.

E. J. KEIJSER. †
BISKOP.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

SVEN LAGERBERG. †

SE PORTRÄTT I HVAR 8 DAGS FÖREGÅENDE NUMMER.

I det längsta hade man hoppats att den sjukdom som på sista tiden hemsökt general Lagerberg, och hvilken tagit en allt allvarligare vändning, icke skulle få herravälde öfver en natur som in i höga ålderdomen visat sig så ovanligt spänstig och motståndskraftig, men dessa förhoppningar gäckades och Marie Bebadelsedag ingick budskapet att den gamle, som få populära generalen slutat sina dagar. Därmed har vårt land mist en af de mest framträdande representanterna för dessa ursprungliga, rättframma och enkla personer af den gamla stammen, hvilka tyckas på väg att försvinna utan att en senare generation kan taga deras mantel på sina axlar och uppbära den på det enda möjliga, obeskrifliga sättet.

Sven Lagerberg föddes i Göteborg den 21 jan. 1822 som son till öfverstelöjtn. greve Carl Sven Lagerberg och hans maka, född von Rosen. Efter slutade militära studier blef han 39 underlöjtnant vid Andra lifgardet, där han tre år efteråt befordrades till löjtnant. 49 blef han officer vid generalstaben och följande år adjutant hos dåvarande kronprinsen, sedermera konung Carl XV. 52 blef han kapten i armén, 53 i regementet och följande år major i armén. Då Carl XV bestigit tronen förblef Lagerberg i sin adjutantställning hos honom. 59 blef han chef för d. v. härtigens af Östergötland, numera konung Oscar II:s, stab. Tre år senare finna vi honom vid endast 40 års ålder som öfverstelöjtnant i armén och chef för landtförvarsdepartementets kommandoexpedition, som han ledde till 66. Då utnämndes han till öfverste och sekundchef för det regemente han som officer från början tillhört, Andra Lifgardet. Vid tronskiftet 72

utnämndes greve Lagerberg till chef för konungens stab och 80 på en gång till generallöjtnant i armén, chef för lifgardesbrigaden och generalbefälhafvare för fjärde militärdistriktet, som den tiden omfattade trupperna i Stockholm och kringliggande orter. Vid militärdistriktsförändringen 89 utnämndes L. till chef för femte militärdistriktet, i hvilken egenskap han dock kvarblef blott till 90, då han vid fylld pensionsålder afgick. General i armén blef han 89. Fr. o. m. 89 var han t. f. öfverkommendant för Stockholms garnison.

I Krigsvetenskapsakademiens andra klass invaldes han 64 och i Akademiens första klass 67. Äfven i det politiska lifvet har Lagerberg deltagit, i det han under åren 66—84 tillhörde Första kammaren. I Stockholms stadsfullmäktige var han åren 63—69 ledamot.

Bakom dessa data ligger som man kan förstå en synnerligen mångsidig verksamhet. Men Lagerberg var mannen som motsvarade alla kraf och hans meritlista är långt ifrån uttömd med ofvanstående, som endast utgör hufvudkonturerna till det yttre förloppet af en lefnadsbana, hvilken varit fosterlandet till så rikt gagn.

Om "general Sven" berättas som bekant talrika anekdoter, ofta något drastiska, men lika mycket vittnande om den frimodiga öppenjärlighet och den omutliga rättskänsla han visade i alla lifvets lägen. Han hade vid sidan af sin begåfning en rik fond af humor och företedde en i hög grad orginell personlighet. Men framför allt såg man i greve Lagerberg hedersmannen — och minnet af honom skall sent glömmas.

ERNST JAKOB KEIJSER. †

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Helt oväntadt har den underrättelsen ingått, att biskopen i Skara stift Ernst Jakob Keijser den 26 mars utan föregående sjukdom aflidit vid 59 års ålder.

Den så hastigt bortgångne var född i Stockholm, där fadern var apotekare. Student i Uppsala 63, ägnade han sig först åt humanistiska studier, blef fil. kand. 68 och promoverades följande år till fil. doktor. Efter att en del år ha tjänstgjort som lärare vid läroverk i Stockholm aflade han 76 teol. kand.-ex., och sedan han prästvigts, kallades han året därpå till docent i praktisk teologi vid Uppsala universitet. 79—80 förestod han professuren i dogmatik och moralteologi. E. o. höfpredikant 78, befordrades han sedermera till kyrkoherde i Örebro, hvilken befattning han 80 tillträdde. Fem år senare erhöll han transport som domprost i Strängnäs. Vid vakans på biskopsstolen i denna stad 89 uppfördes han på första förslagsrummet, men nådde dock icke denna värdighet här, utan först vid biskop Beckmans i Skara frånfälle 95, då han utsågs till dennes efterträdare. Han tillträdde sitt ämbete den 1 maj 96 och hade alltså vid sin död icke fullt 9 år verkat på sin höga post.

Men dessa 9 år ha varit fyllda af mycket arbete. K. tog sin uppgift så allvarligt som möjligt, var for-

drande mot både sig själf och andra. Sin förnämsta plikt som stiftschef ansåg han ligga i det personliga öfvervakandet af alla under honom sorterande angelägenheter, och icke lär det vara regel att biskoparne inom sina stift företaga så täta och omfattande visitationer som dem han med alltid outtröttligt intresse för församlingarnas bästa allt som oftast förrättade.

På samma gång K. till sin kyrkliga åskådning var en strängt konservativ man, har han gifvit många vackra prof på den omutligaste frimodighet och själfständighet åt alla håll. För visso var han en myndig man, som fordrade respekt för sitt ämbete, men det var lika mycket öfvertygelsens värma och intelligensen i hans ord som den pondus med hvilken de framsades, som tillförsäkrade honom åhörarnes uppmärksamhet.

Biskop K. har tagit del i fyra kyrkomöten och vid dem gjort betydelsefulla inlägg. Som förf. var han ganska flitig och har utgifvit dels öfversättningar från grekiskan, dels skrifter och tidskriftsartiklar rörande religiösa och kyrkliga frågor.

Biskop K. var sedan 1871 gift med Maria Magdalena Kjerrulf.

RYSSLAND JUST NU.

FRÅN HVAR 8 DAGS UTSÄNDE KORRESPONDENT.

VII.

EN AFSTICKARE TILL KONSTANTINOPEL. 2.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-R. Bengt Sjöfversparre Stilm—Göj.

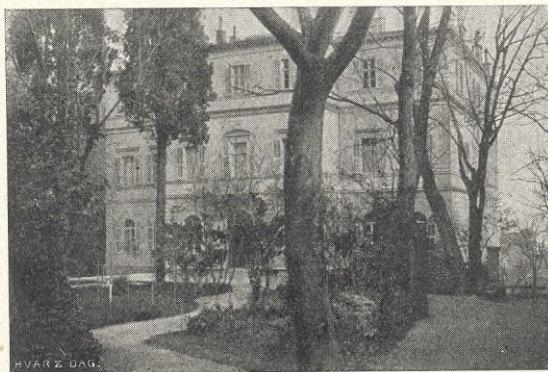
SERASKIERATPLATSEN MED KRIGSMINISTERIET OCH SERASKIERATSTORNET.

Det har sitt stora behag att vandra omkring i Stambul på egen hand, utan att behöfva lyssna till en vägvisares inlärdas lexor och förvaltande sin kassa efter eget skön. Man har visserligen stora utsikter att komma vilse i den underliga stadens slingrande gränder, och det är nästan alldeles säkert, att man i längden inte undgår att få med sig en af dessa hjälpsamma och påpassliga människofiskare. Men det är i alla fall lustigare att betro sig åt en turk i röd fez och med österländsk skurprofil än åt en tråkig hotellguide i engelsk filthatt och med verkligt förtroendeingivande yttre.

Man kommer på några minuter ner från Grande Rue de Péra till börsplatsen i Galata med en underjordisk järnbana, som de fiffiga europeerna anlagt. Det är mycket praktiskt men verkar just inte österländskt, och det är nästan angenämare att söka sig till fots ner till den gamla Galatabryggan, öfver en cypressbeväxt turkisk kyrkogård. Man ser då för sig Gyllene Hornets bukt med dess tusen master och vimplar, som svaja högtiden till ära; den ledsamma fastetiden är förbi, den rättrogne har slaktat sitt får till minne af Abrahams offer och gläds att Herren som en gång skonade hans stamfader Isak, ännu håller sin hand öfver hans afföda. Från den skröpliga bryggan ser man till höger bland alla de lätta och smidiga farkosterna några fula gråa skrof med långa kanoner, det är turkiska krigsfartyg, de verka något förfallna och stora för rätten klumpigt och brutalt det vackra sceneryet. De långsamma och högtidliga hjulångarna i

den yttre hamnen verka inte så afsigkommet moderna som pansarskrofven och bidra till det fladdrande brokiga lifvet på Bosporens vatten.

Trafiken är inte så liflig på den gamla bron som på den nya och de pänningkrävande brovakterna ha inte så mycket att göra. De äro klädda i långa kafetaner utan fickor, för att de inte skola frestas att ta procent af skatten för egen räkning: när de ha hän-

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

SVENSK-NORSKA MINISTERHOTELLET I PERA.

Köper fotografi.

GYLLENE HORNET, KONSTANTINOPELS BERÖMDA HAMN.

Kilohé: Hengt skulptur, järre.

derna fulla, tömma de dem hos en uppsyningsman som sitter i närheten. Men den turkiska uppfinningsrikheten är stor; de värda herrarne lära ha vänner, som då och då passera bron och i stället för att lämna sin skatteslant mottaga en hel näfve af piastrar och para af andras.

På andra sidan bron tar det brokiga Stambul vid med sina bazarer, sina gatumånglare, sina verkstäder, sina otaliga kaféer, det lefvande Stambul som växt upp midt bland spillorna af det döda Bysans. Så länge ännu sultanen lefde i Seraljens palats och yppiga trädgårdar, på Stambuls yttersta udde mot Bosporon, låg det ännu kvar öfver den turkiska staden något af det medeltida kejsarresidensets glans och storhet. Men nu är traditionen bruten, Abd-ul-Medschid öfvergif Seraljens förfallande slottsalar och flyttade till det praktfulla, nästan för kokett vackra Dolma-Bagtsche, som han låtit bygga på andra sidan Gyllene Hornet, bortom Pera, midt emot Skutari. Numera är det endast en gång under årets lopp, som sultanen besöker den ödsliga Seraljen, på den högtidsdag, då han kysser profetens heliga mantel och beskådar de första kalifernas svärd. Dessa klenoder bevaras i den kejsarliga skattkammaren, där för öfrigt de underbaraste och mest sagolikt dyrbara smycken gömmas vid sidan af västerländskt kram. Man kan där se den berömda persiska tronen, som Selim I eröfrade, alldeles öfversållad med ädla stenar, men också porslinsvaser från Wien och speldosor från Paris.

Främlingen tillåtes i vanliga fall endast att bese Seraljens yttre byggnader och borggårdar, men äfven det lönar mödan. Vid ingången hejdar man mig visserligen, men det befinnes vara endast ett utslag af den turkiska hjälpsamheten, ty med det allra snaraste infinner sig en svartmuskig turk och förklarar, att i hans sällskap möter besöket inga hinder. Han ser ut som en galgfågel och talar franska som den bildade infödingen på Madagaskar, men till sist underkastar jag mig mitt öde med turkisk fatalism, och vi beträda tillsammans Seraljens område.

Vore inte de båda museerna, så skulle allt här vara endast majestätiskt förfall och praktfull oordning. De enda som bo här äro några äldrade tjänare och haremsdamer, vid hvilkas åsyn storherrn ledsnat och som här i lättjefull slöhet lefva de sista åren af sitt lif. Deras hemvist är den inre Seraljen, dit man inte kommer utan sultanens speciella tillåtelse. Vid den

praktfulla port, som leder dit in äro hemska minnen förknippade: där kastade sig bödlarna öfver de i onöd fallna paschorna, sedan dessa passerat den första, genast efter dem slutna dörren och förgäfvets väntat att bli släppta genom den andra. Där ledo också de främmande sändebuden mången förödmjukelse, tvungna att där länge och tåligt afvakta det ögonblick, då sultanen värdigades mottaga dem.

I den yttre Seraljen ligga Konstantinopels konstakademi och museer. Koranen förbjuder visserligen all konstnärlig framställning af lefvande väsen, och därför förstördes målningarna i Agia Sofia, men tiden står inte alldeles stilla ens i Turkiet, och nu räknar konstakademien ett par hundra turkiska lärjungar. Samlingarna i museerna ha naturligtvis inte åstadkommit efter någon regeringens plan eller med dess medverkan, utan genom gåfvor och enskildt initiativ. Många marmorblock forslas till Konstantinopel för att oafsedt sitt konstvärde slås sönder och användas som byggnadsmateriel, mångt blef räddadt genom den förträfflige Hamdi Beis vaksamhet. Det gamla museet är inrymdt i Tschinilikiosken, som är underbart vacker i sin brokiga fajansprakt, byggd af Muhammed Eröfraren, restaurerad på 1500-talet, lyckligtvis inte senare. Man finner här grekiska reliefer, statyetter och vaser, gammalcypriska terrakottafigurer, byzantinska antikviteter, af mer obestridlig äkthet än de på bazaren, man ser den afskräckande fula cypriska Herkules och kejsar Hadrianus' staty från Kreta. Det nya museet är rikhaltigare och ökas årligen med nya fynd; det är inrymdt i en modärn byggnad i grekisk stil. Utländingar har naturligtvis haft hand om museernas ordnande, och kataloger finnas tryckta på franska. Samlingens märkligaste nummer är den berömda Alexandersarkofagen, som har sagts ensam den löna en resa till Konstantinopel. Dess färgade reliefer äro också beundransvärdt komponerade, med lifliga strids-scener och mästertligt individualiserade figurer, och ingenting har lidit af tidens tand eller turkarnas ovarsamma händer. Min tolk, van vid de främmande herrarnas förtjusning, är själf ytterligt oberörd, men pekar slutligen på en af figurerna och säger med trovärdig min:

— Sultan Mohammed Eröfraren.

Jag blef ännu värre förvånad, än då en vaktmästare i Petersburgs Eremitage visade mig Katarina II:s porträtt, en smärt ung dam till häst, på en af Philipp

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Öbg.

SERALJSPETSEN MED SERALJEN.

Wouwermans taflo. Jag måste nu som då tviflande skaka på hufvudet, till en vemodig erinran om alla vetenskapliga hypotesers vansklighet.

Min lärde tolk släpper mig inte när vi besett seraljen, utan förföljer mig med allehanda projekt om bästa sättet att tillbringa tiden i Konstantinopel. Han anser bäst att genast kostymera om mig till turk, hvilket helt enkelt sker genom att utbyta hatten mot en röd fez — det är nämligen det enda som den turkiska öfverklassen har kvar af den nationella dräkten. Så utrustad kan jag under rätt-trogenhetens sken bese alla Konstantinopels moskeer, utan att jag behöfver betala en para till de giriga tämpelvaktarna. Denna utpräsnung i Guds hus är nämligen alldeles förbjuden, och enligt min turkiska läromästares utsago är det endast hotellguidernas skuld, att den öfverhufvud existerar. Han försäkrar, att hotellguiderna samt och synnerligen äro inpiskade skälmar, hvilket troligen är sannt, men att det bland de infödda tolkarna verkligen finns genomhederliga och aktningssälda personer, hvilket kanske inte är så alldeles säkert.

Vi ställa kosan till Suleimanijemuskén, den berömdaste i Konstantinopel näst Agia Sofia, och min fez skaffar mig utan vidare inträde. Jag tar af mina gummiskor, slipper ifrån de vedervärdigt obekväma tofflor, hvarmed man annars plågar främlingar, och betraktas med vänliga ögon af prästerna, som glädja sig öfver att de unga turkarna visa sig kyrksamma. Muskén är en af den turkiska arkitekturens mest storartade triumfer. Den byggdes ju också under den store Sulejmans regering i sextonde århundradet, och man lät dess kupol resa sig högre än Agia Sofias, till stolthet för de rättrogna och till de kristnas förödmjukande. De väldiga pelare, som uppbära den, togos från de byzantinska kejsarpalatsen, och till moskéns prydnad med fajansornament, glasmålningar och inskrifter vände man sig till Persiens och hela orientens berömdaste konstnärer. Man har också åstadkommit ett under af ljus stämning och ädel färg-harmoni — främlingen ville skapa en helt ny terminologi för sin förtjusning, och det torraste tyska "Baurat" tvingas till omedelbara lyriska utbrott.

Ute på den med lönnar och cypresser beväxta förgården väntar mig tolken, och han visar mig de skolor, bibliotek, härbergen och bespisningsställen, af hvilka muskén är omgifven, ty den är som flere andra på samma gång en högskola och en välgörenhetsinrättning. Här och där ligger en tiggare, stönande

som vore han stadd i själåtåget, ständigt bedjande och bockande, äfven när ingen går där förbi. Han liknar en vansinnig, är det kanhända också, de turkiska dårhusen äro ofta belägna på moskéernas område.

Min klippiska turk är utomordentligt hjälpsam och hycklar nästan tillgifvenhet för sin tillfälliga herre. Allra ifrigast blir han, om man råkar ge honom ett uppdrag, som från hans synpunkt är otilllåtet. Han får höra, att jag önskade äga en koran, trots att sådana icke få säljas åt en otrogen. Han blir högst intresserad, kommer med sina betänkligheter, tar på sig en mystisk min och låter till sist förstå, att han för min skull gärna underhandlar litet med sitt samvete. Han tar emot två vackra silfvermynt och ber mig vänta på ett litet turkiskt kafé, medan han gör opp affären. Det är ett högst pittoreskt kyffe, där man frigjort sig från renlighetens mest pedantiska fordringar, tar kaffekoppen och vattenpipan ur mun på Hassan och ger dem utan vidare åt Ali. Fyra allvarliga turkar sitta absolut tysta och lyssna till världens svada, troligen roade men i sin saliga lättja ur stånd att ryckas med af hans tillfälliga indignation. En tiggare kommer in och håller ett långt tal, som går ut på att man bör ge honom en allmosa. Värden tystnar, gästerna äro fortfarande stumma, ingen skänker honom en para, men ingen kastar heller åt honom ett ovänligt ord. Fattigdomen tycks här hållas i aktning.

Min tolk kommer tillbaka, flåsande och upprörd, låter förstå, att vägstycket lyckats och säger i pate-tisk ton:

— Nu är ni väl ändå öfvertygad om min ärlighet, hur lätt hade jag inte kunnat försvinna med era pengar, det hade hvilken hotellguide som hälst gjort i mitt ställe!

Jag ser på hans ansikte, att han genomkämpat en svår själsstrid, och jag gläder mig innerligt, att det goda slutligen segrade öfver det onda i denna människosjäl. På en bakgata öfverlämnar han den lilla pryddigt inbundna boken, som jag naturligtvis fått betala till dubbla värdet, och vi skiljas under uttalande af vår ömsesidiga sympati och högaktning. Han erbjuder sig visserligen att bli min vägvisare i Skutari, men jag tänker företa min utflykt till Asien på egen hand.

Om man i Stambul ännu trots allt känner sig vara i den turkiska metropolens internationella människovimmel, där greker, armenier, judar och franker trängas med de infödde, så är Skutari däremot när-

mast en turkisk provinsstad med oblandad befolkning. Främlingen uppsöker det för att komma orienten ännu ett steg närmare, för att se dess berömda kyrkogård och för att bevittna de tjutande dervischernas sällsamma ceremonier. Skutaris kyrkogård är en kolossal cypresskog, genomkorsad af breda körvägar och smala stigar, där man kan vandra timtals bland förfallna mausoléer och grafstenar, alla af marmor, äfven på de fattigas gravar. Öfverallt ser man spår af den praktfullaste utsmyckning, men ingenstädes af pietetsfull värd, allt är spillror, förfall och död. Hemska, smygande hundar med uppfrätta käftar skymta här och där bakom gravarna, tusentals duvor ha sina bon i cypresserna, men ingenstädes en människa som vårdar och vaktar de dödas stad. Underligt, på vissa fäst dagar är den stora kyrkogården skådeplats för det muntraste folkli, sorglöst skämt och lek och skratt.

På kvinnornas gravar formar sig stenen uppåt till ett enkelt bladornament, på männens till en fez eller turban. Här och där ser man denna sitta något åt sidan, lutande på sned, det är ett tecken, att den som där funnit sin hvilostad, förts till döden af sultanens skarprättare. Det var särskildt förr ett inte så ovanligt sätt att skiljas från det jordiska, och det ansågs alls inte vanhedrande. Grafskriften sägs ibland innehålla en nästan poetisk erinran, hur en mäktig hand sände den där hvilande inför den evige domaren.

Nära ingången till kyrkogården ligger de tjutande dervischernas anspråkslösa kloster, där de fromma männen hvarje fredag förrätta sina besynnerliga andaktsöfningar. De främmande besökarna släppas gärna in, ty de piaster, som af dem noggrant utkrävas, kunna vara klosterbröderna nyttiga, så länge det usla jordeliffvet varar. Man kommer in i ett lågt rum och tar plats i en afbalkning. Några steg därifrån hållas dervischerna; scheishen står framför en sorts altare, täckt af brokiga mattor med religiösa inskrifter, och sedan

samtliga förrättat sin bön, nedhukade på sina utbredda lammskinn, börjar den egentliga ceremonin. Flere af dervischerna äro helt unga människor; de bära hvita turbaner och långa bruna rockar; somliga ha ett djuriskt slött utseende, som småningom förändras till ett extatiskt, andra se ut som gycklare och skålar. De ställa sig i rad, vända mot scheishen, och utföra rytmska rörelser med öfverkroppen, framåt, bakåt och åt sidorna, medan de oafbrutet upprepa sin böneformel: la ilah illalah, la-i-la-il-la. Medan rörelserna och sången bli allt häftigare, öfvergår denna ramsa småningom till en hemsk rossling, stundom afbruten af ett vildt skrik. Ett par sångare recitera under tiden med väljudande stämma dikter till profetens lof. Några barn, som af fromma föräldrar tagits med för att åse det hela, efterhärma dervischernas alla rörelser och utrop, högeligen roade af detta underliga spektakel. Den våldsamma bålvriddningen upphör slutligen och efterträdes af en sorts dans, hvarvid dervischerna bilda kädja och växelvis utföra ett danssteg åt hvardera sidan. När ceremonien är slut, ledas barnen fram och läggas framstupa på golfvet, hvarefter scheichen försiktigt vandrar fram öfver dem, trampande på deras ben. Denna kur anses som en god läkedom mot allehanda sjukdomar.

Man spekulerar länge, sedan man åsett dessa uppträden, om man haft att göra med galningar eller charlataner, troligtvis äro dessa människor en blandning af bådadera, och ännu något tredje, som kanske bär ett vackrare namn. Den som sett de tjutande dervischerna i Skutari, och därvid känt svindeln hota sitt eget hufvud, aktar sig att göra bekantskap med de dansande dervischerna i Pera och en kommande fredag föredrar han att bevista ett annat skådespel, också det en religiös ceremoni, selamliken vid Yildiskiosken. Han måste därvid anlita den utomordentligt älskvärda diplomatins bemedling, ty utan tillstånd a

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Beigt Sjöförsparre Sthlm—Obg.

DEN STORA KYRKO GÅRDEN I SKUTARI.

Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfverparre.
GENERALADJUTANTEN GREFVE ILLARION IVANOVITSJ
VORONSOV-DASJKOV, nyligen utnämnd till ståthållare i
Kaukasien med anledning af oroligheterna där.

sultanens ceremonimästare kommer ingen dödlig dit. Yildiskiosken, den nuvarande sultanens ständiga residens, är mycket vackert belägen bland parker och trädgårdar, på en kulle ett godt stycke bortom Pera. Helt nära palatset ligger den lilla moské, i hvilken sultanen hvarje fredag förrättar sin andakt. Alldeles invid palatsets mur ligger den altan, från hvilken främlingarne förunnas åse det hela.

Det börjar med en ståtlig parad, hvarvid utvalda trupper, i uniformer som stundom påminna om janit-scharmuseets brokiga kostymer, uppställa sig på ömse sidor om den väg, som sultanen skall passera. Det är folk från rikets alla delar, egendomligast äro zu-averna i sina gröna turbaner, alla med samma utpräglade afrikanska ansiktstyp, marscherande taktfast efter sin skrällande musikkår. Sedan framköras en mängd sandforor, och vägen från slottsporten till moskén göres slät och jämn för den långa raden af ekipager. Först komma ett par småprinsar i lustigt granna uniformer och översållade med ordnar; sedan damerna från storherrns harem, i slutna vagnar med en helt liten halfmånformig öppning i det hermetiskt tillslutna vagnsfönstret. Bakom hvarje vagn marschera några storväxta gravitetiska negrer, haremetts väktare, iklädda långa svarta bonjourer och med viktiga miner. Musiken spelar alltjämt, men så blir det tyst och alla stå i spänd väntan, då ljuder ånyo en fanfar, trupperna skyldra och ur palatsets hufvudport komma hovfets och rikets dignitärer, långsamt och värdigt rörande sig framåt i två parallella rader. Efter dem kommer så slutligen sultanen själf i sin galavagn, en liten något fetlagd man med halft semitisk ansiktstyp, i ytterligt enkel uniform till skillnad från hofmarskalken, som sitter midt emot honom. Trupperna tillropa honom sin hyllning, utländingarna på altanen blotta sina hufvuden, sultanen svarar med en flyktig blick och

den turkiska hälsningen: han för sin högra hand först till bröstet och sedan till pannan. Prästen har redan från minaretens galleri förkunnat, att bönestunden är inne, och sultanen beträder moskéns mattbelagda entré. Han stannar där inne omkring en kvarts timma; under tiden undfägnas hans främmande gäster med thé och cigarretter.

Vid återfärden till palatset kör sultanen själf sin lätta landå, ännu en gång jubla soldaterna, musiken spelar, det är verkligen en festlig stund. Efter sultanens vagn skynda de höga dignitärerna till fots och söka springande hålla sig tätt intill den. Sedan följa de öfriga ekipagen. I ett par af haremsvagnarna äro fönstren öppnade, och de lätt beslöjade skönheterna kasta nyfikna blickar på mängden.

Det utomordentliga skådespelet är förbi, trupperna aftåga och vagnarna försvinna bakom palatsets portar. Den strålände vårsolen betäckes af några svarta moln och låter inte Hamidijemoskén lysa i så bländande hvithet som förut.

Sultanen har åter dragit sig tillbaka i de ensliga salar, som han så sällan lämnar, otillgänglig för världens blickar, föremål för hela världens nyfikenhet, höjd öfver hela världens förtal. Han lefver och regerar som en österländsk potentat måste lefva och regera. Hvem är för rästen inte glad åt, att Turkiet ännu inte sett sin Ludvig Filip, sin populäre borgarkung, som vandrar omkring på Stambuls bazarer med sitt bomullsparaply, hörande sig för om Alis hälsa och skänkande Hassan några piastrar till en ny fez.

Oleg.

VÅRT TROLOFVADE FURSTEPAR.

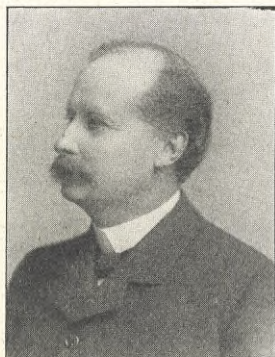

Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfverparre.
PRINS GUSTAF ADOLF OCH HANS TROLOFVADE I
EGYPTEN.

HEMLIGA UTSKOTTET.

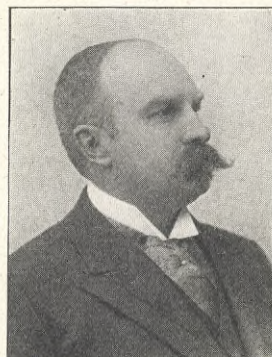
LEDAMÖTER UR RIKSDAGENS FÖRSTA KAMMARE:

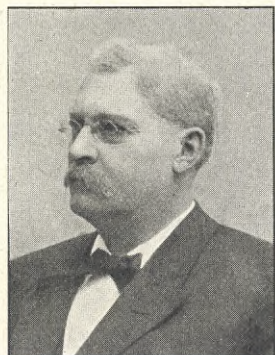
PROF. I. AFZELIUS.

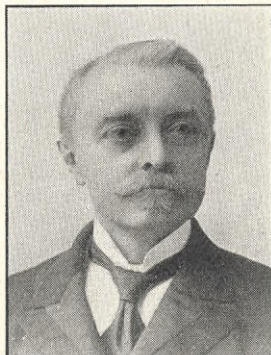
PROF. K. H. BLOMBERG.

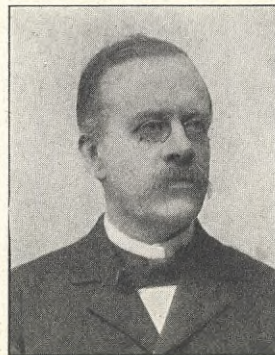
GODSÄG. FRIH. I. T. GRIPSTEDT.

BRUKSÄG. C. LUNDEBERG.

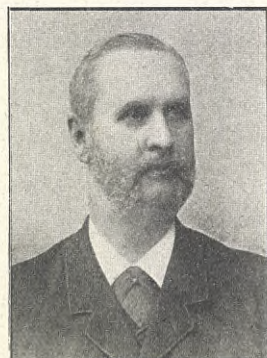

PRES. FRIH. A. L. E. ÅKERHIELM.*

GODSÄG. G. F. ÖSTBERG.

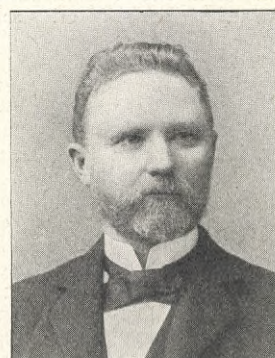
LEDAMÖTER UR RIKSDAGENS ANDRA KAMMARE:

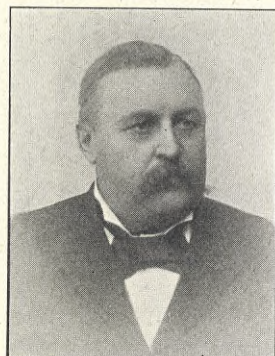
GODSÄG. FRIH. C. F. K. BARNEKOW.

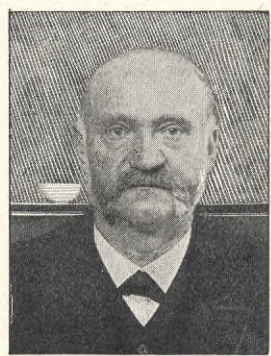
FOLKSKOLLÄR. L. G. BROOMÉ.

HEMMANSÄG. A. HENRICSON.

LANDTBR. L. P. MALLMIN.

HEMMANSÄG. P. PEHRSON.

ADVOKATEN K. A. STAFF.

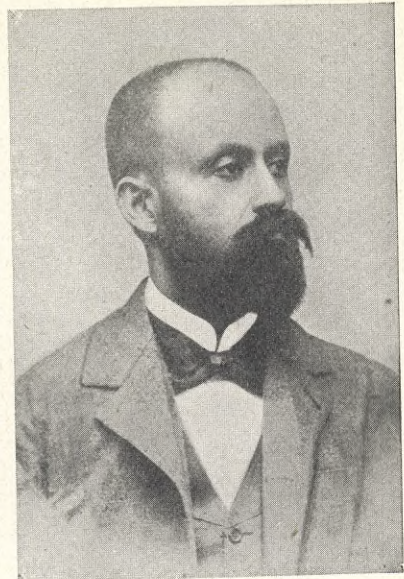
* Har af sjukdom senare blifvit förhindrad deltaga hvarför ny ledamot kommer att väljas.

djupare. Visserligen tror man väl icke längre på allvar att isbjörnen är vårt vanligaste husdjur, men säkerligen hafva vi åtskilligt bättre reda på spanjorerna än de på oss.

Vår kompetens till utdelande af de stora hedersprisen har håller icke blifvit bestridd. Pristagarna och deras landsmän hafva mottagit våra utmärkelser med en stolthet som till fullo bevisar detta. Senast ha nu i Madrid stora festligheter hållits för den populäre diktaren Echegaray som ett uttryck för den allmänna sympati hvarmed man hälsat honom i hans

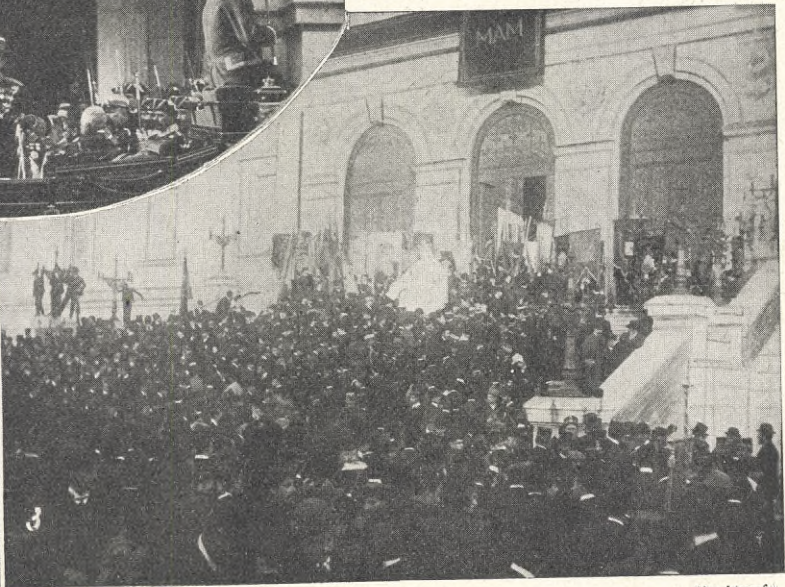
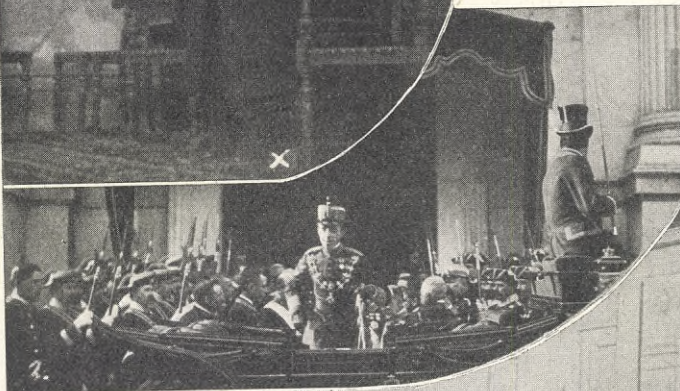

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

II. CASTRO, VENEZUELAS FÖRENADE STATERS PRESIDENT.

nya värdighet som en af de i den stränga juryn däruppe vid polcirkeln utvalde.

Efter fotografier

I. NOBEL-ECHEGARAYFESTLIGHETERNA I MADRID. 1. Don José Echegaray mottager hyllning i stora trappan i Biblioteks- och Museipalatset. 2. Konung Alfons vid senatshuset där Echegaray hyllats. 3. Folkets hyllning för Echegaray framför Bibl.- och Museipalatset. 4. Svensk-Norske ministern baron F. H. H. Wedel-Jarlsberg (X) efter hyllningen.

I. En gång hvarje år riktas nu hela världens blickar i sammanhang med Nobelprisens utdelande på vårt

litet afsides belägna land. Och däraf kan man söka näring för den djärfva förhoppningen att så småningom kunskapen om vårt land, som ännu är ganska sväfvande ute i världen må blifva något

II. Venezuela är ju i likhet med sina syskonstater på den sydamerikanska kontinenten ett mycket oroligt hörn. Till den inre spänningen kommer allt som oftast äfven yttre och särskildt den nuvarande presidenten, Castro, tycks icke vara synnerligen mån om att bevara det fredliga förhållandet till främmande makter.

Han har sålunda satt den redan förut ömtåliga ställningen till Amerika på sin spets, och man afvaktar med spänning i den storpolitiska världen hvad som skall hända.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthm—Öbg.

III. JULES VERNE, den i dagarne bortgångne franske författaren, i sin trädgård i Amiens. Det var i sitt hem här den berömda äfventyrsskildraren afsomnade.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre

IV. COQUELIN d. ä. som »Scarron» i Catulle Mendès' nya skådespel med samma namn, hvilket är teatervärldens i Paris stora i dagarne väntade evenement.

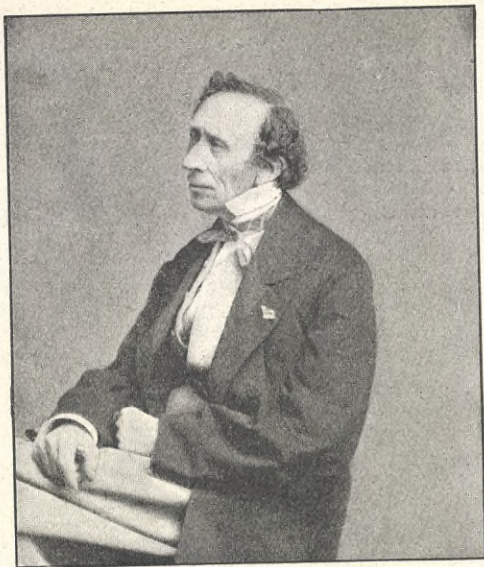
Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre

V. DET NYFUNNA JÄTTESKELETTET. En af fötterna, sådan den upptäcktes i Wyoming. Vi visade nyligen en afbildning af det i New-Yorks Museum uppställda skelettet af denna »Dinoceras» i sin helhet.

TILL 100-ÅRSDAGEN AF H. C. ANDERSENS FÖDELSE.

*- Bort Jordling Blysnaffel
 Com, fore en Moders Hjerte
 Ved flyve og let Gud
 H. C. Andersen*

Minnet af den fattige skomakaresonen från Odense, som vid 14 års ålder tog Gud i hågen och begaf sig till Köpenhamn för att bli ryktbar, och hvilken efter år af grämselse och umbäranden också blef det, firas i dessa dagar öfver hela världen. Det är den 2 april 100 år sedan "Eventyr og Historiers" oförlärlige berättare såg dagens ljus i den lilla fyenska småstaden, o. lika visst som "Den fula ankungen" på sistone kom till sådan stor heder, och som sagan om Stor-Klas och Lill-Klas är känd af nästan hvarje barn, lika säkert är det att tiotusendens tysta tacksamhetstankar skola förstärka högtidligheten vid de många olika minnesfester, som på 100-årsdagen afhållas, tankar, genom hvilken den mera bullersamma officiella berättelsen först erhåller sitt verkliga berättigande och sitt egentliga värde.

Ju mera fester och ju mera ståt, desto mera efter gamle Hans Christians sinne. Hvad han skall fagna sig i sin graf åt alla dessa rosor! Det är ju allom bekant hur rent barnsligt han glädde sig åt hvarje hyllning. Han ville så väl. Och han kunde icke lida, att någon gick honom förbi som icke såg, hur innerligen godt han menade det, och lyste upp emot honom. När man dessutom förmädde så mycket af hvad man ville, så . . . .

Ty själfmedveten var han i alla sina dagar. Äfven på en tid, då blygsamhet kanske skulle klädt honom

bättre. Han hade som halfvuxen kommit till Köpenhamn för att gå in vid teatern, till att börja med vid dess dansskola och sedermera, när hans långa, gängliga figur här visade sig på sin plats så litet som möjligt, som skådespelare. Till sådan var han emellertid icke häller född och hvad återstod då annat än att *skrifva* för scenen? Han hade — naturligtvis — de härligaste idéer och gick ganska obekymradt på. Framstående gynnare hade tagit sig an honom, han fick tillfälle att bli både student och Cand.-phil., fast betygen utföllö tämligen slätt, och nu borde tiden alltså vara inne för honom att bli ryktbar. Gud vet, hur det gick med de pjäser han lämnade in till teatern. Kanske man fann dem lofvande i ett och annat, antagna blefvo de emellertid icke. Och Andersen rasade. Han biktade sig för sin moderliga väninna fru H. Wulff, som på ett enastående sätt tog sig an det stackars "misskända geniet" och försökte bringa honom till sans och själfbehärskning. Äfven om hon icke visade sig så alldeles sannspädd, när hon försäkrade den unge våldsamme författaren och studeranden, att han icke var något universalsnille, att han rakt icke skulle bli någon ny Goethe eller Shakspeare, och därför borde nöja sig med att bli en god och nyttig samhällsmedlem, så kan man icke utan den största beundran läsa de både finkänsliga och rent ut sagda ord, hon af fullaste hjärta riktar till sin skyddsling. Andersen var ju den ömtåligaste natur, då det gällde hans eget värde. Och ändock tog han oupphörligt utan att känna sig särad af henne emot förmaningar som dessa: "Deres Poesi er som Deres Prosa eensformig og klynkende; vær Menneke med Kraft i sjælen og Kraft i Legemet!" "Eensformig" och "klynkende"! "Var stark" — han, som skulle *tvinga* världen till sina fötter bara hans dag komme!

Hans ungdom var emellertid icke glad. "Tiden kan tære paa Kjolen som Sorgen paa Hjærtet" är ett uttalande som han gjorde 1828, och när han några år senare hunnit en ny period af sitt lif och därifrån såg tillbaka på sina Sturm-und-Drang-år, så skref han: "Jeg har været Barn, lige til jeg blev over Ungdoms-Alderen. Jeg har aldrig kjendt, hvad Ungdom egentlig er".

ANDERSENS BARNDOMSHEM I ODENSE.

Med offentligt understöd fick han företaga en utomlandsresa till Italien. Den litterära frukten af denna resa blef romanen "Improvisatoren", som rönte mycken framgång.

Det är här icke tillfälle att närmare följa Andersens produktion. Han fick ganska snart smaka något af den berömmelsens sötma som han så ifrigt efterträdde och kunde vid ett besök i Paris gå omkring och glädja sig åt att vara den "kände" författaren. Han hade solsken rundt omkring sig och växte och trufdes i detta. Det skulle dock icke saknas moln. Hemma i Danmark var man ännu icke fullt på det klara med den danske författarens oomstridda berömdhet. En af hans pjäser "Agnete og Havmanden" uppfördes och — uthvisslades. Och nu fick Andersen veta att han icke satt tryggt på sin Parnass.

I ett bref från denna tid skrifer han: "Gid aldrig mit Øie maa see det Hjem, som kun har Øie for mine Feil, men ikke Hjærte for hvad Gud har givet mig... Fra Danmark komme altid de kolde Luftninger, der forstene mig ude... Her i den store fremmede By staar Europas bekjendteste og ædlest Aander hjærterligt omkring mig... og i mit Hjem sidde Drenge og spytte paa mit Hjærtes bedste Skabning..."

Det var, som man kan förstå icke första gången

det mulnade för honom. Icke håller var det sista. Men alltid var mulenheten öfvergående. Kanske man hade en del att förarga sig öfver; men han menade ju ändock så innerligen väl, och till slut voro alla goda på honom och goda mot honom. Han fick ordnar och dem var han glad åt, han fick klokt folks beröm — det svalde han gärna — och mindre klokt folks smicker — och icke håller det försmädde han. Men så hade han ju också blifvit *Andersen*, sagoförtäljaren. De första sagorna (de utkommo redan 1835) hade man icke så mycket fast sig vid. Så småningom kom man dock att inse hvad dessa små tid efter annan utkommande häften innehöllo för skatter — och det var då man icke hade ord nog att tacka sin store, käre Andersen.

Andersen har en gång sagt om sig själf sant, och ovanligt ödmjukt: "Jeg er af de Naturer, der paa Livets Sø, naar de faae Kjølen af et Ulykkens Fartoi over sig, strax dukker tilbunds; men jeg bliver der ikke; lidt efter lidt kommer jeg op igjen, og om jeg end ikke bringer Perler med fra Dybet, saa faar jeg dog Øvelse i at dykke".

Allt för ödmjukt: ty pärlor fann han nästan alltid, och af dem samlade han en skatt, som han gifvit mänskligheten i arf till evärdliga tider.

DEN STORA ELDSVÅDAN I GÖTEBORG.

Foto. L. Larson, Göteborg.

Häromdagen inträffade i och vid Göteborg tvenne stora eldsvådor omedelbart efter hvarandra, i det först på f. m. Ahlafors spinneri vid Nols järnvägsstation nedbrann, hvarvid genom byggnadens instörtande tvenne arbetare dödligt sårades, och sedan på e. m. en häftig eldsvåda härjade den för tre år sedan nedbrunna, och sedan återuppbyggda Rosenlundsfabriken, nu disponerad af Gustaf Melins stora kartong- & albums-fabrik.

Klöhn: Kem. A.-B. Benot Sjöfersparre Sthlm.—Gbg.
DEN BRINNANDE ROSENLUNDSFABRIKEN I GÖTEBORG.

SENASTE BILDER FRÅN KRIGET.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Ståhm.—Gbg

EN RYSK KARTA, funnen af japanerna uppsatt på främridan af general Kuropatkins hus i Liaojang. Vår fotografi, tagen för några månader sedan, visar den japanska officeren pekande på Vladivostok — »först ta vi Port Arthur, så Mukden — och slutligen Vladivostok».

Efter fotografi.

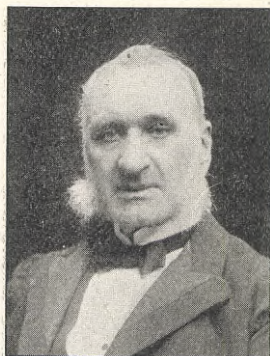
GENERAL DRAGOMIROV.
Tsarens militäre rådgifvare.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Ståhm.—Gbg

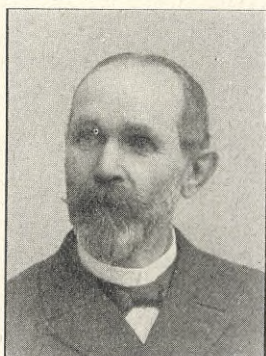
RYSKA FÅNGAR I MATSUSHIMA, nära Nagasaki i Japan, samt tvenne japanska ortodoxa präster, som studerat teologi i Ryssland.

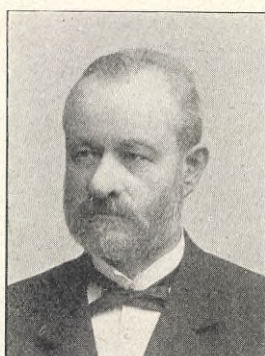
A. W. NILSON.

80 år fyllde den 19 mars f. rektor Axel Wilhelm Nilson i Stockholm. Stud. 45, fil. kand. 50, fil. dr 51, fil. jubel-dr 91, rektor vid Lidköpings Allm. läroverk 58—94. Led. af Riksd. A. k. 67—69, 88—99. Led. af Skaraborgs läns landsting, medlem af stadsfullm. i Lidköping m. m.

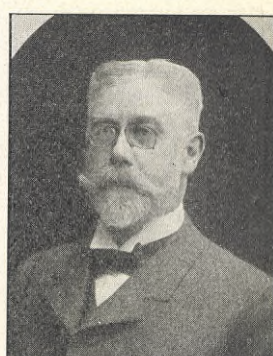
G. BERGMAN.

70 år fyllde den 29 mars f. d. telegrafkommissarien Gustaf Bergman i Kristianstad. I telegrafverkets tjänst sedan 56, föreståndare för telegrafstationen i Kristianstad under åren 63—95. Tjänsteman i Skånebanken sedan 68.

A. BERGSTRÖM.

Till ledamot af Riksdagens F. K. för Värmlands län är vald bruksägaren Albert Bergström i Bosjön. F. i Fernebo, (Värml. l.) 47, delägare och disp. vid Bosjöns bruk sedan 84, nämndeman, kommunalordför. Ledamot af Riksd. F. K. 01—04.

C. J. A. WALL.

Landshöfdingen Carl Johan August Wall fyllde d. 18 mars 50 år. F. i Sevalle (Västml. l.), stud.-ex. 72, fil. kand. 76, jur. kand. 81, e. o. not. i Svea hofr. 81, v. häradsh. 83, aman. i eckl.-dep. 84, kanslissekr. 93, exp.-chef i Sjöförsvarsdep. 95, landsh. i Gottlands län sedan 03. Suppl. för fullm. i riksgäldsk. 92—95, sekr. i Riksd. lagutsk. 86—90, stadsfullm. i Sthlm 94—1900.

G. J. KORSELL.

75 år fyllde den 20 mars hofrättsrådet Gustaf Julius Korsell i Jönköping. Stud.-ex. 52, v. häradsh. 56, fiskal i Göta hofrätt 64, assessor s. ä. hofrättsråd 78, afsked 95. Stadsfullmäktig i Jönköping, under längre tid dess ordförande. Led. i Jönköpings läns landsting.

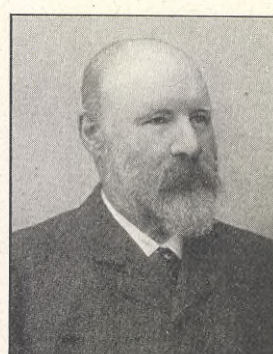
K. J. N. BYLUND.

Stadsläkaren i Venersborg, med. lic. Karl Johan Natanael Bylund fyllde den 25 mars 70 år. F. i Skog (Västernorr. l.) Stud.-ex. 53, med. kand. 83, med. lic. 67. Stadsi. i Venersborg 69, bat.-läkare 76, läkare vid cellfängelset i Venersborg 77, reg.-läkare 90. Stadsfullm. ordf. sedan 82, landstingsman, ordförande i flickskolestyrelsen.

O. M. WIKLANDER.

F. Byrådirektören Oscar Mauritz Wiklander i Stockholm fyllde den 20 mars 60 år. Sta ionsbokh. 62, bokh. i k. järnv.-styr. 63, kontrollör 74, öfvering. assist. 88, byrådir. 98, afsked med pens. 01. Representant för statens järnvägar vid konferenser i Danmark, Norge, Finland och Tyskland för samtrafiks ordnande.

G. T. JULIN.

Apotekaren Gustaf Theodor Julin i Hedemora fyllde d. 19 mars 60 år. Farm. stud.-ex. 65, ex. apot. 69, innehafvare af Hedemora apotek sedan 72. Ord. i diätsekkammaren, v. ord. i stadsfullmäktige, samt i styrelsen för Backmanska stiftelsen. Brandchef i Hedemora.

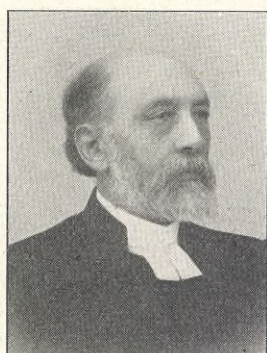
S. G. I. HOLST.

75 år fyllde den 23 mars f. ryttmästaren Sven Gabriel Ingemar Holst i Stockholm. Född på Trystorp (Nerike), underlöjtn. vid Lifregementet s. Husar Corps 51, löjtnant 59, ryttmästare 70, 83 afsked med pension.

A. T. THUNBERG.

Kommandörkapten i K. Flottans reserv Axel Theodor Thunberg fyllde den 21 mars 65 år. Löjtnant vid K. Flottan 66, kapten 79, kommandörkapten af 2:a gr. 87, af 1:a gr. 93, afsked 98. Kad.-off. och lärare vid K. sjökrigsskolan 72—78, i Flottans stab 89—98.

E. N. JÖRLANDER.

Den 21 mars fyllde kyrkoh. Efraim Natanael Jörlander 60 år. F. i Solberga (Bohuslän) ex. vid Sv. luth. Augustanasynoden i Nordamerika och prästvigd där 72, prästex. vid inträde i Sv. kyrkans tjänst inom Skara stift 75, past.-ex. 81, stadskomm. 85, kyrkoherde i Ulricehamn sedan 86.

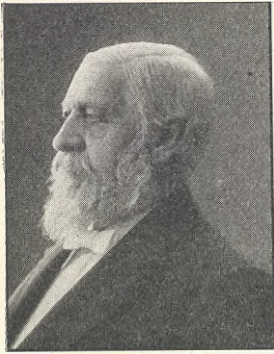
A. G. JOHANSSON.

Landtbrukaren A. G. Johansson å Lillgården Skår (Skarab. l.) fyllde d. 1 april 50 år. J. år i sin ort framstående kommunalman, många årig landstingsman, ord. i Vilske häraads vägstyrelse m. m.

PORTRÄTTGALLERI

L. M. WESTRUP. †

F. handlanden, sparbanksdirektören Lars Magnus Westrup, afled d. 20 mars vid 72 års ålder. W. var en af dem som gjort största insatser i Lunds affärsliv under senare tider — speciellt i sockerindustrin. Kommunit och allmänt intresserad var han flerårig ledamot af stadsfullmäktige m. m.

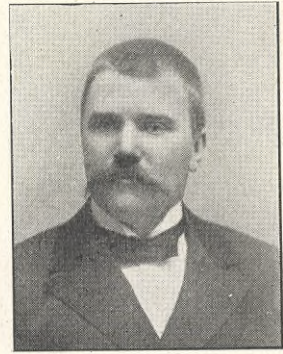
A. SANDELL. †

Kontr.-prosten, kyrkoh. Andreas Sandell afled d. 15 mars. F. 41. stud. ex. 66, teol. fil. ex. 67, teol. ex. s. å., prestvigd 71, lärov.-adj. i Lidköping 65, reg.-pastor vid Andra lifgren-reg. 73, kyrkoh. i Vestra Eneby 75, kontraktsprost i Kinda kontrakt 88, kyrkoherde i Väderstad sedan 85.

L. W. A. JACOBI. †

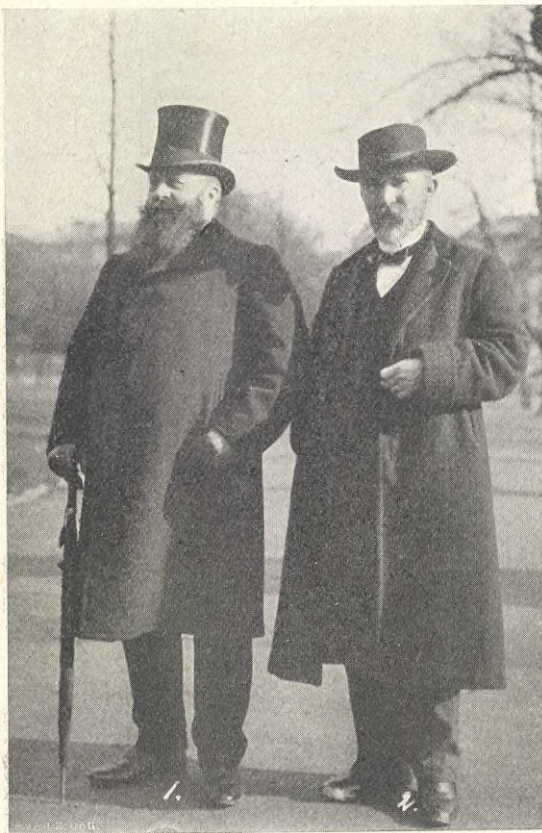
Civilingeniören Louis Wilhelm Alwin Jacobi afled i Stockholm d. 17 mars. F. 54 i Benshausen (Tyskland), har J. utfört en ganska omfattande industriell verksamhet. Var huvudintressent i Sjängell Aktiebolag i Norrbotten.

K. J. VISÉN. †

Redaktören Karl Johan Visén, utgivare af Stockholms hns tidning Gripen, afled den 18 mars i Södertälje. Född 61, student 85, medarbetare i Nyaste Kristianstadsbladet och redaktör af Eksjötidningen, sedan 94 redaktör för "Gripen".

NOTABLA RESANDE I HUFVUDSTADEN.

Efter fotografi.

A. och B. Bengt Silfverparre.

UPPTÄCKTSRESANDEN BERTRAND (1) OCH MISSIONÄREN JALLA (2).

Stockholm har nyligen haft besök af upptäcktsresanden, schweiziske ryttmästaren Alfred Bertrand

och missionären Jalla, hvilka i skilda kretsar rönt ett hjärtligt mottagande.

Under en upptäcktsresa som d. v. kaptan Bertrand företog i Sydafrika fäste han sig särskildt vid det vackra civilisatoriska arbete som utförts af en af vår tids mest framstående missionärer, F. Coillard, och hans medarbetare, och har sedermera för att understödja denna verksamhet grundat Zambeziaföreningar på ett flertal ställen i Europa, bl. a. i Kristiania och Stockholm.

Efter Coillards död är missionären Jalla den som närmast upptagit hans mantel. Missionärer af olika nationalitet användas, hvilket åt verksamheten förlänar en internationell och mellankyrklig karaktär. Det är de inhemska församlingarne i Basutolandet, hvilka tagit initiativet till detta arbete. Anmärkningsvärdt är att då Coillard uppslog sina bopålar i Barotselandet, förverkligade han en tanke hos Livingstone, hvars värdige efterträdare han kan sägas vara.

SKYTTERÖRELSEN.

Foto. Lindhe, Lidköping.

Klisché: Bengt Silfverparre.

FRÅN EN NYLIGEN HÅLLEN SKYTTEBAZAR I LIDKÖPING.

Angelägna som vi äro att i den mån utrymmet medgifver till möteskomma alla i sammanhang med den för vårt land så viktiga skytterörelsen till oss framställda önskemål skulle vi denna gång icke ha inskränkt oss till ofvanstående bild från den nyligen i Lidköping hållna lyckade skyttebazaren, utan gäna äfven gjort ett urval af bilder från liknande tillställning å annan ort, som ställts till vårt förfogande, om icke dessa senare varit för reproduktion alldeles olämpliga.

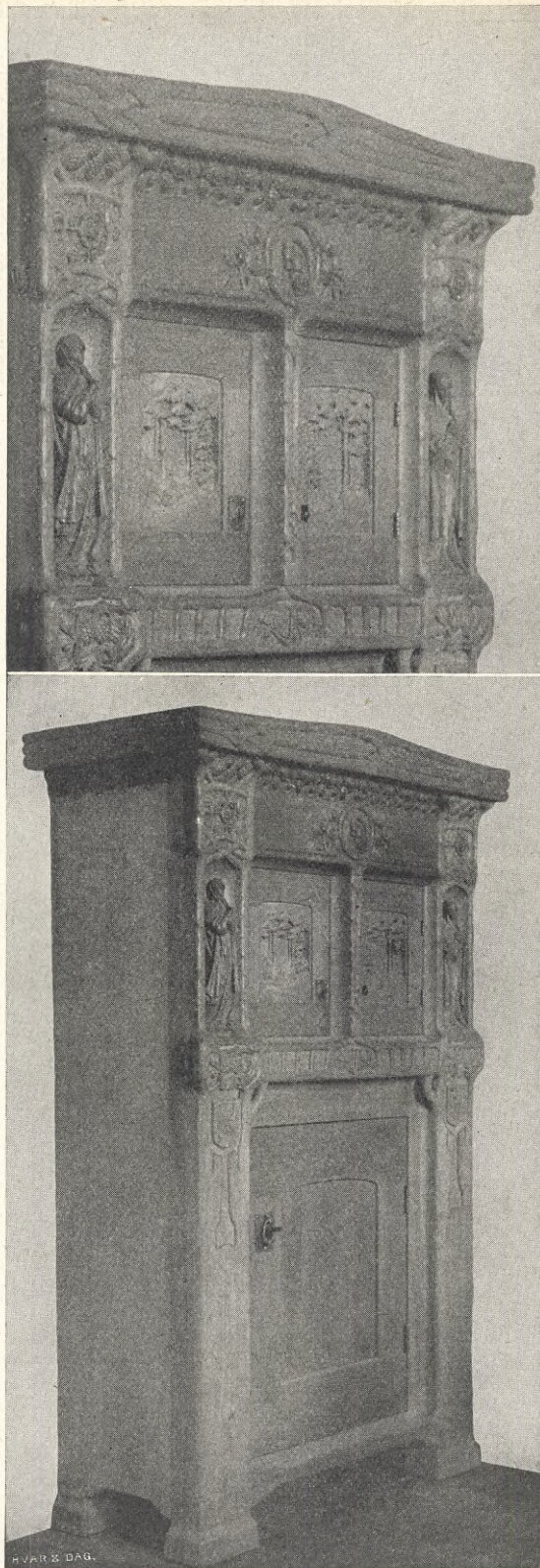

FRÅN AKADEMIENS PÅGÅENDE UTSTÄLLNING I STOCKHOLM.

TAFLOR AF: 1. B. Österman (dubbelporträtt af konstnären och hans broder). 3. M. Wigert. 4. Lindman. 5. Arborelius. 6—8. Kallstenius. 9. Wallin.

2. FRÅN SKULPTURUTSTÄLLNINGEN (Obs. i Millés' byst af prof. Mittag-Leffler.)
 I dessa de mångfaldiga separatutställningarnas dagar är naturligtvis en akademisk utställning, sådan som den f. n. i Stockholm pågående, icke af samma prononcerade intresse, som den ejes kunde vara. Emellertid tyckes publiken icke svika, och en del af de nu i konstakademien exponerade arbetena äro tydligen väl värda en bekantskap. Vi återgifva några af de mera observerade verken.

ETT VACKERT PROF PÅ YRKESKICKLIGHET:
 Skåp tillverkad af Harald Pettersson i Göteborg. Skulpturerna äro utförda af firman Junghänel & Richter, Göteborg. Det vackra skåpet är ritadt af ark. Sigfrid Eilksen.